

ODVJETNIK
VEDRAN PODLIPEC
Zrinjevac 16,
10000 Zagreb
Republika Hrvatska

E-mail: odvjetnik.podlipec@inet.hr

Zagreb, 24.11.2025.

TRGOVAČKI SUD SPLIT
21000 SPLIT

Na broj: St-630/18

RAZLUČNI VJEROVNIK - OVRHOVODITELJ:

INES LJUBIČIĆ iz Zagreba, Pantovčak 97, OIB: 85595070515

DUŽNIK - OVRŠENIK:

Stečajna masa iza KUMULUS d.o.o., OIB: 50095347513, zastupan po stečajnom upravitelju Marija Vujčić Turkulin

ŽALBA

razlučnog vjerovnika-ovrhovoditelja

Razlučni vjerovnik-ovrhovoditelj ulaže ovu žalbu iz svih zakonom dopuštenih razloga u cijelosti na točke I., II., i III. pobijanog rješenja naslovnog suda od 10.11.25. (dalje: Rješenje), iz razloga što je sud u donošenju pobijanog rješenja počinio bitnu povredu postupka po čl. 354 st.2.t.11 ZPP-a, te je povrijedio materijalno pravo i pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, odnosno pobijanim Rješenjem je povrijeđeno ustavno pravo vlasništva zajamčeno u čl. 3 i 48. Ustava RH i čl. 1. Protokola br. 1 Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, ustavno pravo na jednakost svih pred zakonom zajamčeno u čl. 26 Ustava RH, kao i ustavno pravo na pravično suđenje zajamčeno u čl. 29. st. 1. Ustava Republike Hrvatske, te čl. 6. Protokola br. 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, (NN - Međunarodni ugovori br. 18/07, 6/99. proć. tekst i 8/99 - isp., i 14/02, i 1/06, dalje: Konvencija), koje se manifestira na pravo na obrazloženu sudsku odluku, pravo na pristup sudu, pravo na učinkovitu ovrhu presude, zabrana pretjeranog pravnog formalizma, zabrana arbitriranog postupanja.

Razlučni vjerovnik navodi da odluka i obrazloženje Rješenja naslovnog suda od 10.11.2025. ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, te nema razloga o odlučnim činjenicama jer proturječi samoj sebi kao i prethodnoj odluci VTS i naslovnog suda kao i praksi VSRH, a u odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima Rješenja navodi o sadržaju rješenja VTS od 29.4.25. i prethodnim rješenjima o namirenju naslovnog suda, kao i zapisnika s stečajnih ročišta.

1. Prvenstveno razlučni vjerovnik navodi da je naslovni sud postupio suprotno odredbama SZ i višestrukoj praksi VSRH, a što potvrđuje odluka VSRH br. Gr1-636/16 od 12.12.2016., jer nije prethodni ovršni postupak koji se vodio na OGSZG pod brojem Ovr-110/13 u kojem je razlučni vjerovnik za svoju tražbinu vodio postupak ovrhe nad nekretninama dužnika-ovršenika, delegirao nakon otvaranja stečajna na ovršni odjel naslovnog suda, a obzirom da se OGSZG sukladno čl. 169 st. 6. i 7. Stečajnog zakona proglasio nenadležnim rješenjem od 13.3.23.

Takva praksa je prihvaćena na svim Trgovačkim sudovima u RH, a pogotovo na Trgovačkom sudu u Zagrebu gdje se prekinuti ovršni postupci s Općinskih sudova delegiraju na ovršne odjele Trgovačkih sudova i nastavljaju se postupkom primjene pravila o unovčenju predmeta na kojima postoji razlučno pravo u stečajnom postupku. Isto je bitno ekonomičnije jer drugi vjerovnici ne mogu biti stranke tog ovršnog postupka i ne mogu osporavati njegovu razlučnu tražbinu utvrđenu pravomoćnim presudama sudova i potvrđenu pravomoćnim rješenjem o ovrsi, te upisanu u javne knjige.

Suprotno ustaljenoj praksi VSRH i drugih sudova, praksa naslovnog suda je da se prethodni ovršni postupak pripoji u stečajni postupak na stečajni odjel, ali da se tražbina razlučnog vjerovnika koja je res iudicata i upisana u zemljišne knjige, procesno odvoji od mogućnosti osporavanja drugih vjerovnika, što je i potvrđeno s dva prethodna rješenja o namirenju naslovnog suda, te je stoga još više nejasno zašto je naslovni sud u svojem trećem rješenju o namirenju koje se ovom žalbom pobija, promijenio praksu i omogućio u točki III. da vjerovnik Josip Šarko može osporavati tražbinu razlučnog vjerovnika koji se u postupku nikad nije odrekao prava odvojenog namirenja?

U prilog gornjih navoda, razlučni vjerovnik-ovrhovoditelj se poziva na već spomenutu odluku VSRH br. Gr1-636/16 od 12.12.2016., u analogno identičnom predmetu, gdje je isti sud u brojnim odlukama izložio pravno shvaćanje da je za postupanje u ovršnim predmetima koje su pokrenuli razlučni vjerovnici prije otvaranja stečajnoga postupka nadležan ovršni odjel Općinskog suda ako je poduzeta ovršna radnja (npr. ako je sud donio rješenje o ovrsi, upisana zabilježba ovrhe u zemljišnim knjigama); te u tom slučaju nema mjesta primjeni odredbe čl. 169. st. 5. do 8. SZ-a u smislu odredbe čl. 441. st. 2. SZ-a, budući da je za provedbu ovrhe nadležan Općinski sud na temelju odredbe članka 441. st. 1. u vezi s člankom 98. st. 5. SZ/96.

U toj odluci sud decidirano navodi da je nadležan ovršni odjel Općinskog suda, odnosno analogno u ovom slučaju ovršni odjel naslovnog suda u kojem drugi vjerovnici nemaju nikakvo procesno pravo osporavati tražbinu razlučnog vjerovnika niti im sud može dati takvo procesno ovlaštenje jer su stranke u tom postupku s procesnim pravima samo ovrhovoditelj – razlučni vjerovnik i ovršenik-dužnik.

Analizirajući odluku VSRH br. Gr1-636/16 od 12.12.2016., ona je identična pravnoj situaciji ovog predmeta, a sve obzirom da je u ovom predmetu također:

- stečajni postupak nad dužnikom otvoren rješenjem dana 3.3.17.;
- da je 1. rujna 2015. stupio na snagu Stečajni zakon ("Narodne novine", broj 71/15 - dalje: SZ);
- da je odredbom čl. 169. st. 6. do 8. SZ-a propisano da se postupci ovrhe i osiguranja po prijedlogu razlučnih vjerovnika koji su u tijeku u vrijeme otvaranja stečajnog postupka

prekidaju, da će prekinute postupke ovrhe i osiguranja nastaviti sud koji vodi stečajni postupak primjenom pravila o unovčenju predmeta na kojima postoji razlučno pravo u stečajnom postupku, da je sud koji vodi postupak ovrhe ili osiguranja iz čl. 6. tog članka dužan u roku od osam dana od dana otvaranja stečajnog postupka rješenjem utvrditi prekid postupka, oglasiti se nenadležnim i ustupiti predmet sudu koji vodi stečajni postupak;

- da je odredbom čl. 441. st. 1. SZ-a propisano da će se stečajni postupci pokrenuti prije stupanja na snagu tog Zakona dovršiti prema odredbama Stečajnog zakona koji je bio na snazi u vrijeme njihova pokretanja, dok je odredbom čl. 441. st. 2. SZ-a određeno da se, između ostalog odredbe čl. 169. st. 5. do 8. SZ-a iznimno primjenjuju na postupke koji su u tijeku, osim ako su radnje na koje se odnose započete prije stupanja na snagu tog Zakona,
- da je odredbom čl. 98. st. 5. Stečajnog zakona ("Narodne novine", broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12 - dalje: SZ/96), između ostalog, bilo propisano da će prekinute postupke ovrhe i osiguranja koje su pokrenuli različni vjerovnici prije otvaranja stečajnog postupka, nastaviti i provesti ovršni sud po pravilima ovršnog postupka;

- da je rješenje o ovrsi doneseno 2013. godine;

- da je 22.2.2013. pod brojem Z-9143/13, provedena zabilježba rješenja o ovrsi u zemljišnoj knjizi, dakle, da je provedena ovršna radnja kao i druge ovršne radnje sve do 2023. godine., pa nema mjesta iznimnoj primjeni odredbi čl. 169. st. 5. do 8. SZ-a u ovoj ovršnoj stvari u smislu čl. 441. st. 2. SZ-a, već je za postupanje u ovom predmetu, na temelju odredbe čl. 441. st. 1. SZ-a u vezi čl. 98. st. 5. SZ/96, nadležan Općinski sudu, kao sud koji je u vrijeme otvaranja stečaja nad ovršenikom već proveo ovršnu radnju zabilježbe rješenja o ovrsi u zemljišnoj knjizi i druge ovršne radnje kroz 10 g. provođenja ovrhe.

DOKAZ: odluka VSRH Gr1-636/16 od 12.12.2016

Slijedom navedenog, različni vjerovnik ponavlja da se je analognom stavu VSRH, predmetni ovršni postupak tražbine razlučnog vjerovnika trebao nastaviti na ovršnom odjelu naslovnog suda, čime sud ne bi mogao napraviti bitnu materijalnu i procesnu pogrešku i dopustiti procesne ovlasti vjerovniku Josipu Šarku da može osporavati predmetnu tražbinu, kao što je napravio u točki III. pobijanog Rješenja.

Ako bi se dopustilo vjerovniku Josipu Šarku osporavanje tražbine razlučnog vjerovnika, radilo bi se o pravnom apsurd u smislu opće pravne nesigurnoti i nepoštivanja instituta pravomoćnosti sudskih odluka, institut odvojenog namirenja razlučnih vjerovnika, odnosno povredi ustavnog prava na vlasništvo, ustavno pravo na jednakost svih pred zakonom, kao i ustavno pravo na pravično suđenje, vezano za pravo na učinkovitu ovrhu presuda, pristup sudu, pravo na nezavisnost i nepristranost u suđenju, pravo na obrazloženu odluku i pravo na zabranu arbitriranosti postupanja suda.

Gornji navod potvrđuje i činjenica da je Josip Šarko pokušao u prethodnom ovršnom postupku podnijeti prijedlog za odgodu ovrhe, ali mu je prijedlog odbačen kao nedopušten odlukom Općinskog građanskog suda Zagreb Ovr-3657/18 od 27.1.2020, jer nije bio stranka postupka.

DOKAZ: odluka Općinskog građanskog suda Zagreb Ovr-3657/18 od 27.1.2020
uvid u ovršni spis Ovr-3657/18 (prije Ovr 110/13)

Stoga, obrazloženje naslovnog suda nije udovoljilo mjerilu relevantnosti jer iz Rješenja se ne može na pravno ispravan, logičan i konzistentan način utvrditi koje su pravne odredbe dovele do baš takvih sudskih odluka kojima vjerovniku daje procesne ovlasti kod osporavanja tražbine razlučnog vjerovnika proistekle iz ovršnog postupka, čime je sud počinio velike postupovne povrede koje prelaze okvire puke nezakonitosti, sagledavajući cijeli postupak kao jedinstvenu cjelinu i u svjetlu njegovih osobitih okolnosti.

Nikako se iz obrazloženja pobijanog Rješenja racionalno ne može objasniti kojim kriterijima se naslovni sud rukovodio za takvu odluku, odnosno zašto je odstupio od kriterija utvrđenih u prethodna dva rješenja o namirenju naslovnog suda i ustaljenoj praksi VSRH, čime se takvo obrazloženje ne može ispitati, pa je time počinjena bitna povreda postupka i materijalnog prava.

Moguće je samo zaključiti da je naslovni sud odstupio od tih stajališta, a da pri tome nije obrazložio drugačiji pravni pristup, što u konkretnom slučaju ukazuje na arbitrarnost, pretjerani pravni formalizam i povredu argumenta zdravog razuma u postupku odlučivanja, odnosno u konačnici povredu prava na pravično suđenje koje se manifestira na pravo na obrazloženu sudsku odluku i pravo na učinkovitu ovrhu presude.

Obrazloženja sudskih odluka su iznimno važna jer je nedostatak relevantnih i dostatnih razloga za ocjene kakve su odlukom dane, prvi i najvažniji je znak koji upućuje na arbitrarno sudsko odlučivanje i sud mora uvijek one ključne činjenice i dokaze koji su srž i bit predmeta i odlučne za razrješenje spora, navoditi u svojim obrazloženjima i pozvati se na relevantne zakonske odredbe, a što u ovom predmetu nije bio slučaj čime je povrijedio načelo pravne sigurnosti, te tako sam postao izvor pravne nesigurnosti.

2. Sukladno gore navedenom je također činjenično pogrešno i zakonito neutemeljena odluka iz Rješenja pod I. i II. odnosno iz obrazloženja suda u točki 28. da razlučni vjerovnik ostaje nenamiren u jednom dijelu svoje tražbine od 17.635,04 eura, te umjesto iznosa od 4.146.119,20 eura da mu se treba isplatiti 4.128.484,16 eura, a obzirom da je ranije pravomoćno utvrđen iznos od 5.047.442,15 eura za namirenje stečajnih dužnika.

U prethodnom ovršnom postupku je doneseno na temelju pravomoćnih sudskih odluka pravomoćno rješenje o ovrsi na nekretnini dužnika za utvrđeni predmetni iznos tražbine razlučnog vjerovnika od 4.146.119,20 eura i koji iznos je potvrđen na ročištu za diobu od 11.10.24., a što predstavlja ovdje tražbinu odvojenog namirenja razlučnog vjerovnika kao nešto što je nesporno utvrđeno sudskim odlukama (res iudicata) i upisano kao založno pravo u zemljišnim knjigama i ne može se više mijenjati nikakvom žalbom i odlukom naslovnog suda.

Ako bi sudovi u stečajnom postupku razlučnim vjerovnicima svojim odlukama mijenjali njihove tražbine pravomoćno utvrđene u prethodnim sudskim odlukama na taj način bi se narušilo ustavno i konvencijsko pravo razlučnog vjerovnika na pravično suđenje, jednakost pred zakonom i pravo vlasništva!

Stoga, naslovni sud je počinio navedenu bitnu povredu postupka jer nije na zakoniti način obrazložio niti se pozvao na niti jednu zakonsku odredbu i bitnu činjenicu, kako je iznos od 5.047.442,15 eura za namirenje stečajnih dužnika mogao postati pravomoćno utvrđen prije

nego li je pravomoćno utvrđena tražbina razlučnog vjerovnika, jer se iz iznosa kupovnine po čl. 248 SZ, prvo namiruje tražbina razlučnog vjerovnika koji po čl. 149 SZ ima pravo na odvojeno namirenje, pa tek onda stečajni vjerovnici od preostalog iznosa.

Naslovni sud je pogrešno i suprotno odredbama SZ zaključio da je točka I. c rješenje o namirenju naslovnog suda od 4.2.25. kojom se utvrđuje preostali iznos za namirenje vjerovnika postala pravomoćna, iako ista ne može biti pravomoćna ako nije prethodno pravomoćno utvrđena odluka o prioritonom iznosu tražbine razlučnog vjerovnika obzirom su iste vezane zakonskim odredbama po čl. 149 i 248 SZ.

Kako je rješenje o namirenju naslovnog suda od 4.2.25. vezano za iznos namirenja tražbine razlučnog vjerovnika pod točkom I. b, ukinuto odlukom VTS od 29.4.25. po žalbi vjerovnika, te je VTS u svojoj točki III. i naveo da se radi toga **djelomično** odbacuje žalba vjerovnika po točki I.c vezano za preostali iznos za namirenje vjerovnika, odnosno nigdje ne navodi da se **potvrđuje** točka I. c rješenje o namirenju (kao što je VTS primjerice naveo u točki I.), to ista točka 1. c nije mogla postati pravomoćna.

Pored navedenog VTS u svom obrazloženju od 29.4.25. u više navrata, a pogotovo u točki 45. obrazloženja jasno potvrđuje da je naslovni sud pravilno utvrdio visinu tražbine razlučnog vjerovnika od 4.146.119,20 eura koji iznos proizlazi iz rješenja o ovrsi OGSZG Ovr-110/13.

Logika naslovnog suda da se može utvrditi *preostali* iznos za namirenje vjerovnika prije nego se utvrdi zakonski prioriteta tražbina razlučnog vjerovnika, bi imala konotaciju u mehaničkoj primjeni prava bez sagledavanja pravne logike i predmeta u cjelini, čime se na taj način primjenjuje pretjerani pravni (ekscesivni) formalizam prilikom odlučivanja, a što bi bila povreda na pravično suđenje i povredu argumenta zdravog razuma.

Sama pravna logika izraza „*preostali iznos*“ ukazuje da se taj iznos utvrđuje naknadno i ne može prethoditi utvrđivanju prioriteta tražbina sukladno čl. 149 i 248 SZ.

Ustavni sud u svojoj dosadašnjoj praksi iznio je stajalište da pretjerani (ekscesivni) formalizam u odlučivanju/suđenju postoji onda kada su pravna stajališta proizvod "mehaničke" primjene pozitivnog prava, bez uzimanja u obzir konteksta i bez sagledavanja pravnog problema kao jedinstvene cjeline. S aspekta zaštite ustavnih prava podnositelja, ali i s aspekta temeljnih vrijednosti ustavnog poretka Republike Hrvatske, takva je primjena pozitivnog prava na konkretne slučajeve neprihvatljiva (odluka broj: U-III-2184/2009 od 13. studenoga 2014., točka 26.1., "Narodne novine" broj 145/14.).

U odluci je broj: U-III-5989/2013 od 9. veljače 2016. ("Narodne novine" broj 25/16.) Ustavni sud u toj je odluci također utvrdio da je nadležni prvostupanjski sud pristupio "mjerodavnom pravu na pretjerano formalan i nefleksibilan način. Zanimario je opća načela hrvatskog pravnog poretka utemeljenog na vladavini prava i zaštiti individualnih ustavnih prava pojedinaca, kao i nepošten, nerazložan, nerazuman, pa i opresivan učinak" primijenjenih zakona na individualnu pravnu situaciju podnositeljice u tom predmetu.

Stoga, odluka i obrazloženje naslovnog suda vezano za umanjenje iznos tražbine razlučnog vjerovnika za iznos od 17.635,04 eura bez opravdanja takve odluke na činjenicama utvrđenim tijekom postupka, a sagledavajući postupak kao cjelinu, povrjeđuje navedena ustavna i konvencijska prava razlučnog vjerovnika.

Gore navedeni žalbeni razlozi na točke I.2., I.4. i točku II. se analogno odnose i na točku I.1. i I.3. pobijanog Rješenja, a obzirom da iznos unovčenja iz tih točaka ne mogu egzistirati ukoliko se pravomoćno ne utvrde iznosi iz točke I. 2. i I 4. i II. pobijanog Rješenja.

3. Sud je također počinio bitnu povredu postupka po čl. 354 st.2.t.11 ZPP-a, te je povrijedio materijalno pravo i pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, prilikom odluke oko ovršnih troškova razlučnog vjerovnika pod točkom I. 2., a obzirom da u svojem obrazloženju pod točkom 18. nije naveo i zakonito obrazložio zašto nije priznat više traženi trošak za zastupanje na ovršnom ročištu od 22.3.17 i 22.1.22., čime se isto ne može ispitati i proturijeći odredbama OZ, ZPP-u i Odvjetničkoj tarifi vezano za određivanje troškova zastupanja po odvjetniku.

Naime, naslovni sud je priznao za oba navedena ročišta iznos bodova od 2019, a što čini 25% od punog iznosa bodova od 8076, a koji puni iznos je razlučni vjerovnik i zatražio sukladno Odvjetničkoj tarifi po Tbr. 12. t. 1. vezano za Tbr. 7. t.1. i Tbr.9., jer se radilo o ročištima gdje se raspravljalo o glavnoj stvari.

Odvjetnička tarifa Tbr. 9 navodi u točki 5. da se za pristup ročištu koje je odgođeno prije početka raspravljanja, odvjetniku pripada 25% nagrade iz Tbr. 7. t.1., te je iz zapisnika s ročišta od 22.3.17 i 22.1.22. vidljivo da isto nije odgođeno prije raspravljanja, već da se na istim ročištima na kojima je prisutna i stečajna upraviteljica raspravljalo o glavnoj stvari.

Iz zapisnika s ročišta od 22.3.17. je navedeno da je započelo u 12.00 sati i trajalo do 12.23 sati, te da je isto zakazano radi utvrđenja vrijednosti nekretnine kao i da prisutne stranke raspravljaju o glavnoj stvari, isto kao i iz zapisnika od 22.1.22. koje ročište je započelo u 9.30 sati i trajalo do 9.50 i koje je također zakazano radi utvrđenja vrijednosti nekretnine , te prisutne stranke raspravljaju o glavnoj stvari.

Stoga je nejasno, niti se iz obrazloženja može zaključiti, zašto naslovni sud ne priznaje oba ročišta u 100% iznosu nagrade od po 8076 bodova već u 25% iznosu nagrade od po 2019 bodova, kad je iz ročišnih zapisnika vidljivo da ročišta nisu odgođena prije raspravljanja, jer bi tako i stajalo i u zapisniku s ročišta?

DOKAZ: zapisnici s ročišta Ovr-3657/18 (prije Ovr-110/13) OGSZG od 22.3.17 i 22.1.22.

Slijedom navedenog se predlaže da VTS usvoji navode ove žalbe, te obzirom da po treći put rješava ovaj predmet po žalbi, samostalno donese odluku u kojoj će ukinuti pobijano Rješenje u točki I. 1., 2., 3., 4., kao i u točki II. i III., te donijeti zakonitu odluku sukladno prethodnom rješenju o namirenju od 4.2.25., kao i potvrditi točku IV. Rješenja.

Ines Ljubičić
zastupana po: